

13863 LLEI 23/2003, de 10 de juliol, de Garanties en la Venda de Béns de Consum. («BOE» 165, d'11-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Esta llei té per objecte la incorporació al Dret espanyol de la Directiva 1999/44/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i garantia dels béns de consum.

La directiva estableix un conjunt de mesures tendents a garantir un nivell mínim uniforme de protecció dels consumidors en el marc del mercat interior en tots i cada un dels Estats membres. Per a això introdueix el principi de conformitat dels béns amb el contracte, aplicable als supòsits de contractes de compravenda de béns de consum celebrats entre el venedor i el consumidor. Les disposicions de la directiva posseïxen caràcter imperatiu de manera que no cal pactar clàusules que exclouen o limiten els drets conferits al consumidor. En conseqüència, esta llei atorga este caràcter imperatiu a tots els drets reconeguts en esta.

La llei, d'acord amb la directiva de la qual porta causa, conté dos aspectes essencials que es referixen, d'una banda, al marc legal de la garantia en relació amb els drets reconeguts per la mateixa llei per a garantir la conformitat dels béns amb el contracte de compravenda; i, d'una altra, articular la garantia comercial que, addicionalment, pugua oferir-se al consumidor. El marc legal de garantia té per objecte facilitar al consumidor distintes opcions per a exigir el sanejament quan el bé adquirit no siga conforme amb el contracte, donant-li l'opció d'exigir la reparació per la substitució del bé, llevat que esta resulte impossible o desproporcionada. Quan la reparació o la substitució no foren possibles o resulten infructuoses, el consumidor podrà exigir la rebaixa del preu o la resolució del contracte. Es reconeix un termini de dos anys, a partir del moment de compra, perquè el consumidor pugua fer efectius estos drets (en el cas de béns de segona mà es podrà pactar un termini menor no inferior a un any) i un termini de tres anys, també comptat a partir del moment de la compra, perquè pugua exercitar, si és el cas, les accions legals oportunes.

Pel que fa a la garantia comercial oferida pel venedor o pel productor del bé ha de posar el consumidor en una posició més avantatjosa en relació amb els drets ja concedits als consumidors per esta llei. Tota garantia comercial ha de figurar en un document escrit en el qual s'establisquen, de manera clara, els elements essencials necessaris per a la seua aplicació. La publicitat relativa a la garantia es considera que forma part integrant de les condicions d'esta.

La directiva s'afig a la llista que figura en l'annex de la Directiva 98/27/CE, relativa a les accions de cessació en matèria de protecció dels interessos dels consumidors, per la qual cosa ha sigut necessari incloure un article per a introduir l'acció de cessació contra les conductes contràries al que preveu esta llei.

La norma de transposició té rang de llei, atés que incideix tant en el règim dels vicis de la compravenda, regulats en els articles 1.484 i següents del Codi Civil, com en la regulació de la garantia comercial que s'arregla en els articles 11 de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i 12 de la Llei 7/1996, de 15

de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista. La modificació que es du a terme implica crear un règim específic aplicable als contractes de compravenda civil de béns de consum celebrats entre els consumidors i els venedors professionals. El règim de sanejament de vicis ocults del Codi Civil roman inalterat i és d'aplicació a les compravendes civils no compreses en l'àmbit de la directiva. El règim contingut en la Llei d'Ordenació del Comerç Detallista continua sent aplicable per a regular els aspectes de la garantia comercial que no estan arreglats en esta llei.

En conclusió, les accions de reparació i substitució del bé venut, de rebaixa del seu preu i de resolució de la compravenda previstes en esta llei substituïxen, en l'àmbit de les compravendes de béns de consum, les accions redhibitòria i «*quanti minoris*» derivades del sanejament per vicis ocults, i deixen a banda les accions indemnitzatòries que assistixen els compradors.

En raó de tals incidències, esta llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució, que conferixen a l'Estat competència exclusiva en matèria de legislació mercantil, processal i civil.

Article 1. *Principis generals.*

El venedor està obligat a entregar al consumidor un bé que siga conforme amb el contracte de compravenda en els termes establits en esta llei.

Als efectes d'esta llei són venedors les persones físiques o jurídiques que, en el marc de la seua activitat professional, venen béns de consum. Es consideren ací béns de consum els béns mobles corporals destinats al consum privat.

Als efectes d'esta llei es consideren consumidors els definits com a tals en la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.

Article 2. *Àmbit d'aplicació.*

El que preveu esta llei no serà d'aplicació als béns adquirits per mitjà de venda judicial, ni a l'aigua o al gas quan no estiguen envasats per a la venda en volum delimitat o en quantitats determinades, ni a l'electricitat. Tampoc serà aplicable als béns de segona mà adquirits en subhasta administrativa a què els consumidors puguen assistir personalment.

Queden inclosos en l'àmbit d'aplicació d'esta llei els contractes de subministrament de béns de consum que hagen de produir-se o fabricar-se.

Article 3. *Conformitat dels béns amb el contracte.*

1. Excepte prova en contra, s'entendrà que els béns són conformes amb el contracte sempre que complisquen tots els requisits que s'expressen a continuació, llevat que per les circumstàncies del cas algun d'estos no resulte aplicable:

a) S'ajusten a la descripció realitzada pel venedor i posseïsquen les qualitats del bé que el venedor haja presentat al consumidor en forma de mostra o model.

b) Siguen aptes per als usos a què ordinàriament es destinen els béns del mateix tipus.

c) Siguen aptes per a qualsevol ús especial requerit pel consumidor quan ho haja posat en coneixement del venedor en el moment de celebració del contracte, sempre que este haja admés que el bé és apte per al dit ús.

d) Presenten la qualitat i les prestacions habituals d'un bé del mateix tipus que el consumidor pugua fundadament esperar, tenint en compte la naturalesa del bé i, si és el cas, de les declaracions públiques sobre les característiques concretes dels béns fetes pel vene-

dor, el productor o el seu representant, en particular en la publicitat o en l'etiquetatge. El venedor no quedarà obligat per estes declaracions públiques si demostra que desconeixia i no es podia raonablement esperar que coneguera la declaració en qüestió, que la dita declaració havia sigut corregida en el moment de la celebració del contracte o que la dita declaració no va poder influir en la decisió de comprar el bé de consum.

2. La falta de conformitat que resulte d'una incorrecta instal·lació del bé s'equipararà a la falta de conformitat del bé quan la instal·lació estiga inclosa en el contracte de compravenda i haja sigut realitzada pel venedor o sota la seua responsabilitat, o pel consumidor quan la instal·lació defectuosa es dega a un error en les instruccions d'instal·lació.

3. No hi haurà responsabilitat per faltes de conformitat que el consumidor coneguera o no haguera pogut fundadament ignorar en el moment de la celebració del contracte o que tinguen el seu origen en materials subministrats pel consumidor.

Article 4. *Responsabilitat del venedor i drets del consumidor.*

El venedor respondrà davant del consumidor de qualsevol falta de conformitat que hi haja en el moment de l'entrega del bé. En els termes d'esta llei es reconeix al consumidor el dret a la reparació del bé, a la substitució, a la rebaixa del preu i a la resolució del contracte.

La renúncia prèvia dels drets que esta llei reconeix als consumidors és nul·la, sent, així mateix, nuls els actes realitzats en frau d'esta llei, de conformitat amb l'article 6 del Codi Civil.

Article 5. *Reparació i substitució del bé.*

1. Si el bé no fóra conforme amb el contracte, el consumidor podrà optar entre exigir la reparació o la substitució del bé, llevat que una d'estes opcions resulte impossible o desproporcionada. Des del moment que el consumidor comuniqui al venedor l'opció triada, ambdós parts hauran d'atindre-s'hi. Esta decisió del consumidor s'entén sense perjudi del que disposa l'article següent per als supòsits en què la reparació o la substitució no aconseguisquen posar el bé de conformitat amb el contracte.

2. Es considerarà desproporcionada qualsevol forma de sanejament que impose al venedor costos que, en comparació amb l'altra forma de sanejament, no siguen raonables, tenint en compte el valor que tindria el bé si no hi haguera falta de conformitat, la rellevància de la falta de conformitat i si la forma de sanejament alternativa es poguera realitzar sense inconvenients majors per al consumidor.

Article 6. *Regles de la reparació o substitució del bé.*

La reparació i la substitució s'ajustaran a les regles següents:

a) Seran gratuïtes per al consumidor. La dita gratuïtat comprendrà els gastos necessaris realitzats per a esmenar la falta de conformitat dels béns amb el contracte, especialment els gastos d'enviament, així com els costos relacionats amb la mà d'obra i els materials.

b) Hauran de dur-se a terme en un termini raonable i sense més inconvenients per al consumidor, tenint en compte la naturalesa dels béns i de la finalitat que tingueren per al consumidor.

c) La reparació suspén el còmput dels terminis a què es referix l'article 9 d'esta llei. El període de suspensió començarà des que el consumidor pose el bé a disposició

del venedor i conclourà amb l'entrega al consumidor del bé ja reparat. Durant els sis mesos posteriors a l'entrega del bé reparat, el venedor respondrà de les faltes de conformitat que van motivar la reparació, presumint-se que es tracta de la mateixa falta de conformitat quan es reproduïsquen en el bé defectes del mateix origen que els inicialment manifestats.

d) La substitució suspén els terminis a què es referix l'article 9 des de l'exercici de l'opció fins a l'entrega del nou bé. Al bé substituït li serà d'aplicació, en tot cas, el segon paràgraf de l'article 9.1.

e) Si conclosa la reparació i entregat el bé, este continua sent no conforme amb el contracte, el comprador podrà exigir la substitució del bé, dins dels límits establits en l'apartat 2 de l'article 5, o la rebaixa del preu o la resolució del contracte en els termes dels articles 7 i 8 d'esta llei.

f) Si la substitució no aconseguira posar el bé de conformitat amb el contracte, el comprador podrà exigir la reparació del bé, dins dels límits establits en l'apartat 2 de l'article 5, o la rebaixa del preu o la resolució del contracte en els termes dels articles 7 i 8 d'esta llei.

g) El consumidor no podrà exigir la substitució en el cas de béns no fungibles, ni tampoc quan es tracte de béns de segona mà.

Article 7. *Rebaixa del preu i resolució del contracte.*

La rebaixa del preu i la resolució del contracte seran procedents, a elecció del consumidor, quan este no poguera exigir la reparació o la substitució i en els casos en què estes no s'hagueren dut a terme en un termini raonable o sense més inconvenients per al consumidor. La resolució no serà procedent quan la falta de conformitat siga d'escassa importància.

Article 8. *Criteris per a la rebaixa del preu.*

La rebaixa del preu serà proporcional a la diferència existent entre el valor que el bé haguera tingut en el moment de l'entrega si haguera sigut conforme amb el contracte i el valor que el bé efectivament entregat tenia en el moment de la dita entrega.

Article 9. *Terminis.*

1. El venedor respon de les faltes de conformitat que es manifesten en un termini de dos anys des de l'entrega. En els béns de segona mà, el venedor i el consumidor podran pactar un termini menor, que no podrà ser inferior a un any des de l'entrega.

Excepte prova en contra, es presumirà que les faltes de conformitat que es manifesten en els sis mesos posteriors a l'entrega ja existien quan la cosa es va entregar, excepte quan esta presumpció siga incompatible amb la naturalesa del bé o l'índole de la falta de conformitat.

2. Excepte prova en contra, l'entrega s'entén feta en el dia que figure en la factura o tiquet de compra, o en l'albarà d'entrega corresponent si este fóra posterior.

3. L'acció per a reclamar el compliment del que preveuen els articles 1 a 8 d'esta llei prescriurà als tres anys des de l'entrega del bé.

4. El consumidor haurà d'informar el venedor de la falta de conformitat en el termini de dos mesos des que en va tindre coneixement.

Excepte prova en contra, s'entendrà que la comunicació del consumidor ha tingut lloc dins del termini establert.

Article 10. Acció contra el productor.

Quan al consumidor li resulte impossible o li supose una càrrega excessiva dirigir-se davant del venedor per la falta de conformitat dels béns amb el contracte de compravenda podrà reclamar directament al productor a fi d'obtenir la substitució o reparació del bé.

Amb caràcter general, i sense perjudi que la responsabilitat del productor cessara, als efectes d'esta llei, en els mateixos terminis i condicions que els establits per al venedor, el productor respondrà per la falta de conformitat quan esta es referisca a l'origen, identitat o idoneïtat dels béns de consum, d'acord amb la seua naturalesa i finalitat i amb les normes que els regulen.

S'entén per productor el fabricant d'un bé de consum o l'importador d'este en el territori de la Unió Europea o qualsevol persona que es presente com a tal a l'indicar en el bé de consum el seu nom, marca o un altre signe distintiu.

Qui haja respost davant del consumidor disposarà del termini d'un any per a repetir del responsable de la falta de conformitat. El dit termini es computa a partir del moment en què es va completar el sanejament.

Article 11. Garantia comercial.

1. La garantia comercial que puga oferir-se addicionalment obligarà aquell que figure com a garant en les condicions establides en el document de garantia i en la corresponent publicitat.

2. A petició del consumidor, la garantia haurà de formalitzar-se, almenys, en castellà, per escrit o en qualsevol altre suport durador i directament disponible per al consumidor, que siga accessible a este i conforme amb la tècnica de comunicació emprada.

3. La garantia expressarà necessàriament:

- El bé sobre el qual recaiga la garantia.
- El nom i l'adreça del garant.
- Que la garantia no afecta els drets de què disposa el consumidor conforme a les previsions d'esta llei.
- Els drets del consumidor com a titular de la garantia.
- El termini de duració de la garantia i el seu abast territorial.
- Les vies de reclamació de què disposa el consumidor.

4. L'acció per a reclamar el compliment del que disposa la garantia prescriurà als sis mesos des de la finalització del termini de garantia.

5. En relació amb els béns de naturalesa duradora, la garantia comercial i els drets que esta llei concedix al consumidor davant de la falta de conformitat amb el contracte es formalitzaran sempre per escrit o en qualsevol suport durador.

Article 12. Acció de cessació.

1. Podrà exercitar-se l'acció de cessació contra les productes contràries al que preveu esta llei que lesionen interessos tant col·lectius com difusos dels consumidors i usuaris, en la forma i amb les condicions establides en la Llei d'Enjudiciament Civil i en la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.

2. Estaran legitimats per a exercitar l'acció de cessació:

- L'Institut Nacional de Consum i els òrgans o entitats corresponents de les comunitats autònomes i de les corporacions locals competents en matèria de defensa dels consumidors.
- Les associacions de consumidors i usuaris que reunisquen els requisits establits en la Llei 26/1984,

de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, o, si és el cas, en la legislació autonòmica en matèria de defensa dels consumidors.

c) El Ministeri Fiscal.

d) Les entitats d'altres Estats membres de la Comunitat Europea constituïdes per a la protecció dels interessos col·lectius i dels interessos difusos dels consumidors que estiguen habilitades per mitjà de la seua inclusió en la llista publicada amb este fi en el «Diari Oficial de les Comunitats Europees».

Els jutges i tribunals acceptaran la dita llista com a prova de la capacitat de l'entitat habilitada per a ser part, sense perjudi d'examinar si la finalitat d'esta i els interessos afectats legitimen l'exercici de l'acció.

Totes les entitats citades en este article podran personar-se en els processos promoguts per qualsevol altra d'estes entitats, si ho estimen oportú per a la defensa dels interessos que representen.

Article 13. Punts de connexió.

Les normes de protecció dels consumidors contingudes en esta llei seran aplicables, siga quina siga la llei triada per les parts per a regir el contingut quan el bé haja d'utilitzar-se, exercitar-se el dret o realitzar-se la prestació en algun dels Estats membres de la Unió Europea, o el contracte s'haguera celebrat totalment o parcialment en qualsevol d'estos, o una de les parts siga ciutadà d'un Estat membre de la Unió Europea o presente el negoci jurídic qualsevol altra connexió anàloga o vincle estret amb el territori de la Unió Europea.

Disposició addicional. Incompatibilitat d'accions.

L'exercici de les accions que preveu esta llei derivades de la falta de conformitat serà incompatible amb l'exercici de les accions derivades del sanejament per vicis ocults de la compravenda.

En tot cas, el comprador tindrà dret, d'acord amb la legislació civil i mercantil, a ser indemnitzat pels danys i perjudis derivats de la falta de conformitat.

Disposició transitòria primera.

El que es disposa respecte de la garantia comercial no serà d'aplicació als productes posats en circulació abans de l'entrada en vigor d'esta llei. Estos es regiran per les disposicions vigents en el dit moment.

Disposició transitòria segona.

Mentrestant no es concreten pel Govern els béns de naturalesa duradora, com preveu l'apartat 2 de la disposició final quinta, s'entendrà que tals béns són els enumerats en l'annex II del Reial Decret 1507/2000, de l'1 de setembre, pel qual s'actualitzen els catàlegs de productes i servicis d'ús o consum comú, ordinari i generalitzat i de béns de naturalesa duradora, als efectes del que disposen, respectivament, els articles 2, apartat 2, i 11, apartats 2 i 5, de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i normes concordants.

Disposició derogatòria. Derogació normativa.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposen al que estableix esta llei.

Disposició final primera. *Modificació normativa.*

L'apartat 1 de l'article 8 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, tindrà la redacció següent:

«1. L'oferta, promoció i publicitat dels productes, activitats o servicis, s'ajustaran a la seua naturalesa, característiques, condicions, utilitat o finalitat, sense perjudi del que estableixen les disposicions sobre publicitat i d'acord amb el principi de conformitat amb el contracte regulat en la seua legislació específica. El seu contingut, les prestacions pròpies de cada producte o servici i les condicions i garanties oferides, seran exigibles pels consumidors i usuaris, encara que no figuren expressament en el contracte celebrat o en el document o comprovant rebut.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del Contracte d'Aparcament de Vehicles.*

Es modifica l'article 3.1, paràgraf b), de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, que quedarà redactat en els termes següents:

«b) Entregar a l'usuari un justificant o resguard de l'aparcament, amb expressió del dia i hora de l'entrada quan això siga determinant per a la fixació del preu. En el justificant es farà constar, en tot cas i en els termes que reglamentàriament es determinen, la identificació del vehicle i si l'usuari fa entrega o no al responsable de l'aparcament de les claus del vehicle.»

Disposició final tercera. *Reforma de la Llei d'Enjudiciament Civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, queda modificada en els termes següents:

U. El segon paràgraf de l'apartat quart de l'article 22 queda redactat de la manera següent:

«El que disposa el paràgraf anterior no serà d'aplicació quan l'arrendatari haguera enervat el desdonament en una ocasió anterior, ni quan l'arrendador haguera requerit de pagament a l'arrendatari, per qualsevol mitjà fefaent, amb, almenys, dos mesos d'antelació a la presentació de la demanda i el pagament no s'haguera efectuat al temps de la dita presentació.»

Dos. S'afeg un apartat 3 a l'article 33, amb el contingut següent:

«3. Quan en un juí d'aquells a què es referix el número 1r de l'apartat 1 de l'article 250, alguna de les parts sollicitara el reconeixement del dret a l'assistència jurídica gratuïta, el Tribunal, tan prompte com tinga notícia d'este fet, dictarà una resolució motivada requerint dels col·legis professionals el nomenament provisional d'advocat i de procurador, quan les designacions no hagueren sigut realitzades amb anterioritat, sense perjudi del rescabament posterior dels honoraris corresponents pel sol·licitant si se li denega després el dret a l'assistència jurídica gratuïta.

La dita resolució es comunicarà pel mitjà més ràpid possible als Col·legis d'Advocats i de Procuradors, i a continuació es tramitarà la sol·licitud segons el que preveu la Llei d'Assistència Jurídica Gratuïta.»

Tres. S'afeg un segon paràgraf a l'apartat 3 de l'article 155, amb el text següent:

«Quan en la demanda s'exercite una acció d'aquelles a què es referix el número 1r de l'apartat 1 de l'article 250, podrà designar-se com a domicili del demandat, als efectes d'actes de comunicació, la vivenda o local arrendat.»

Quatre. El primer paràgraf de l'apartat 3 de l'article 161 quedarà redactat de la manera següent:

«3. Si el domicili on es pretén practicar la comunicació fóra el lloc en què el destinatari tinga el seu domicili segons el padró municipal o als efectes fiscals o segons registre oficial o publicacions de col·legis professionals o fóra la vivenda o local arrendat al demandat, i no s'hi trobara el dit destinatari, podrà efectuar-se l'entrega a qualsevol empleat o familiar, major de 14 anys, que es trobe en eixe lloc, o al conserge de la finca, si en tinguera, advertint al receptor que està obligat a entregar la còpia de la resolució o la cèdula al destinatari d'esta, o a donar-li avís, si sap el seu parador.»

Cinc. S'afeg un apartat 3 a l'article 437, amb el text següent:

«3. Si en la demanda se sollicitara el desdonament de finca urbana per falta de pagament de les rendes o quantitats degudes a l'arrendador, el demandant podrà anunciar en esta que assumix el compromís de condonar a l'arrendatari tot o part del deute i de les costes, amb expressió de la quantitat concreta, condicionant-lo al desallotjament voluntari de la finca dins del termini que s'indique, que no podrà ser inferior a un mes des que es notifique la demanda.»

Sis. L'apartat 3 de l'article 438 queda redactat de la manera següent:

«3. No s'admetrà en els juís verbals l'acumulació objectiva d'accions, excepte les excepcions següents:

1a. L'acumulació d'accions basades en uns mateixos fets, sempre que siga procedent, en tot cas, el juí verbal.

2a. L'acumulació de l'acció de rescabament de danys i perjudis a una altra acció que siga pre-judicial d'esta.

3a. L'acumulació de les accions en reclamació de rendes o quantitats anàlogues vençudes i no pagades, quan es tracte de juís de desdonament de finca per falta de pagament, amb independència de la quantitat que es reclame.»

Set. L'apartat 3 de l'article 440 tindrà el text següent:

«3. En els casos de demandes de desdonament de finca urbana per falta de pagament de rendes o quantitats degudes, el Tribunal indicarà, si és el cas, en la citació per a la vista, la possibilitat d'enervar el desdonament conforme al que estableix l'apartat 4 de l'article 22 d'esta llei, així com, si el demandant ha expressat en la seua demanda que assumix el compromís a què es referix l'apartat 3 de l'article 437, que l'acceptació d'este compromís equivaldrà a un aplanament amb els efectes de l'article 21, al fi del qual atorgarà un termini de cinc dies al demandat perquè manifeste si accepta el requeriment. També s'advertirà al demandat que, si no compareix a la vista, es declararà el des-

donament sense més tràmits. Igualment, el Tribunal fixarà en la interlocutòria d'admissió dia i hora perquè tinga lloc, si és el cas, el llançament, que podrà ser inferior a un mes des de la data de la vista, advertint al demandat que, en el cas que la sentència siga condemnatòria i no es recórrega, es procedirà al llançament en la data fixada si ho sol·licitara el demandant en la forma prevista en l'article 549.»

Huit. Es modifica l'apartat 1 de l'article 447, que tindrà el text següent:

«1. Practicades les proves si s'hagueren proposat i admés, o exposades, en qualsevol altre cas, les alegacions de les parts, es donarà per acabada la vista i el Tribunal dictarà sentència dins dels 10 dies següents. S'exceptuen els juís verbals en què es demane el desdonament de finca urbana, en què la sentència es dictarà en els cinc dies següents, i es convocarà en l'acte de la vista les parts a la seu del Tribunal per a rebre la notificació, que tindrà lloc el dia més pròxim possible dins dels cinc següents al de la sentència.»

Nou. S'afeg un apartat 4 a l'article 703, que tindrà el text següent:

«4. Si amb anterioritat a la data fixada per al llançament, en el cas que el títol consistisca en una sentència dictada en un juí de desdonament de finca urbana per falta de pagament de les rendes o quantitats degudes a l'arrendador, s'entregara la possessió efectiva al demandant abans de la data del llançament, acreditant-ho l'arrendador davant del Tribunal, es dictarà interlocutòria declarant executada la sentència i cancel·lant la diligència, llevat que el demandant interesse el seu manteniment perquè s'alce acta de l'estat en què es trobe la finca.»

Disposició final quarta. *Habilitació al Govern.*

S'habilita el Govern perquè en el termini de tres anys procedisca a refondre en un únic text la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i les normes de transposició de les directives comunitàries dictades en matèria de protecció dels consumidors i usuaris que incidixen en els aspectes regulats en esta, regularitzant, aclarint i harmonitzant els textos legals que hagen de ser refosos.

Disposició final cinquena. *Desplegament reglamentari.*

1. Es faculta el Govern per a dictar les disposicions necessàries per al desplegament d'esta Llei.
2. El Govern determinarà els béns de naturalesa duradora a què es referix l'apartat 5 de l'article 11 d'esta llei.

Disposició final sexta. *Informació als consumidors i usuaris.*

El Govern de la Nació posarà en marxa, en el termini màxim de sis mesos des de l'entrada en vigor d'esta llei, d'acord amb les comunitats autònomes i en col·laboració amb les organitzacions de consumidors i usuaris, un programa específic per a informar adequadament els consumidors i usuaris dels drets i obligacions continguts en esta llei i per a encoratjar les organitzacions professionals a informar els consumidors sobre els seus drets.

Disposició final setètima. *Títol competencial.*

Esta llei es dicta a l'empara de les competències exclusives que corresponen a l'Estat en matèria de legislació mercantil, processal i civil, conforme a l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final octava. *Entrada en vigor.*

La present llei entrarà en vigor als dos mesos de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats que complisquen esta llei i la facen complir.

Madrid, 10 de juliol del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
en funcions,
MARIANO RAJOY BREY

13864 LLEI 24/2003, de 10 de juliol, de la Vinya i del Vi. («BOE» 165, d'11-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El vi i la vinya són inseparables de la nostra cultura. Des que l'home deixa testimonis gràfics per a la història, apareix en escena amb un pitxer de vi a la mà: en les pintures egípcies, en les àmfores gregues, en els mosaics romans.

A pesar de tan ancestral cultura del vi, amb la seua projecció social, literària i mística, el dret va tardar molt a entrar en este camp, que li era alié mentres pertanyia al món de les satisfaccions dels sentits o dels sentiments. Només quan el vi es va convertir en un problema de salut, d'orde públic o econòmic —i els poders públics es van interessar per estes qüestions— és quan les pragmàtiques i les lleis van fer acte de presència, primer prohibint, després fomentant i després regulant-ne la producció, la comercialització i el consum.

No es pretén ací, ni fa al cas, fer una síntesi històrica de la legislació vitivinícola; més aina cal posar en relleu que no n'hi ha hagut fins fa poc, excepte algunes mesures de policia d'abastiments, quasi sempre de caràcter local, que a Espanya comencen a adoptar-se a mitjan segle XVII, més per a frenar els excessos d'alguns vinaters que per a regular-ne les campanyes. Durant el segle XIX van seguir publicant-se nombroses disposicions del mateix tenor encara que, per influx de les noves tendències, es va anar substituint la idea dels «abastiments» per la de la qualitat. Tal vegada siga la Reial Orde de 23 de febrer de 1890 la primera de les disposicions relatives a l'elaboració dels vins, reial orde que va haver de ser reforçada pel Reial Decret de 7 de gener de 1897, el preàmbul del qual és molt il·lustratiu.